

תפ"ח (חיפה) 33226-10-18 - מדינת ישראל נ' ג'אודת דמלחי

תפ"ח (חיפה) 33226-10-18 - מדינת ישראל נ' ג'אודת דמלחי מחוזי חיפה

תפ"ח (חיפה) 33226-10-18

מדינת ישראל

נגד

ג'אודת דמלחי (עציר)

בית המשפט המחוזי בחיפה

[08.07.2020]

לפני הרכב השופטים:

כב' השופטת, ס. הנשיא, דיאנה סלע [אב"ד]

כב' השופט אבי לוי

כב' השופט ערן קוטון

גזר דין

1. בתאריך 31/8/18 נגדעו באחת חיו של רדאד רדאד ז"ל (להלן: המנוח או רדאד ז"ל), כבן 32 במוותו; כן נגרמו חבלות חמורות ליונס עמאש, למוחמד מרעי ולמואמן גרבאן, כל זאת, כפי שיפורט להלן.

הנאשם, יליד שנת '95, הורשע על יסוד הודייתו בעובדות כתב אישום, אשר תוקן במסגרת הסדר טיעון לאחר שהוחל בשמיעת הראיות בתיק, בעבירות של הריגה - לפי סעיפים 289 + 29 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: חוק העונשין), חבלה בכוונה מחמירה - לפי סעיפים 329(א) + (1) + (2) 29 לחוק העונשין (ריבוי עבירות) ונשיאת נשק - לפי סעיפים 144(ב) + 29 לחוק העונשין.

2. עובדות כתב האישום המתוקן

א. הנאשם והמכונה ג' (להלן: ג') חברים. לנאשם סכסוך עם אברהים עמאש (להלן: גם: בורהום) ויונס עמאש (להלן: יונס); גם לג' סכסוך עם השניים, על רקע שונה.

בורהום מתגורר עם משפחתו בבניין בעל שלוש קומות הצמוד לביתו של ג' בג'אסר-א-זרקא (להלן: הבית), ויונס גר בצמוד אליו; בקומת הכניסה לבית יש מתחם עמודים הנמצא בשלבי בנייה, הסגור בחציו על ידי קיר ובו חלון, שבו נוהגים לבלות בורהום ויונס עם חבריהם (להלן: המתחם); היציאה מהמתחם מובילה אל חניון הבית, שממנו ניתן לצאת אל הרחוב דרך שער ברזל, הגישה למתחם אפשרית משער זה או ממעבר נוסף בין הבניינים (להלן: שער הברזל והמעבר, בהתאמה).

ב. עובר ליום 30/8/18, ועל רקע סכסוכיהם עם בורהום ויונס, קשרו הנאשם וג' קשר לפיו הם יירו על בורהום, יונס וחבריהם (להלן: החבורה), וזאת בכוונה לגרום להם לחבלות חמורות, נכות או מום; על פי התכנון נקבע כי השניים ימתינו לזמן בו תמצא החבורה בתוך המתחם, ג' יתצפת וידריך את הנאשם אשר יבצע את הירי; בהתאם לתוכנית יירה הנאשם ראשית על עטיה עמאש (להלן: עטיה), אשר, על פי סברתם, מתצפת ושומר על החבורה, ולאחר מכן יכנס הנאשם ויירה על החבורה בתוך המתחם.

ג. בתאריך 30/8/18 בשעות הערב התקיימה בג'אסר א-זרקא חתונה, שבה נכחו בורהום, יונס וחבריהם; בהמשך לקשר ולשם קידומו, עקבו הנאשם וג' אחר החבורה ברכב ניסן מיקרה, שמספרו 72-010-37, בו נסעו עם אחרים; בסמוך לשעה 22:30 הבחינו בהם יוצאים מאולם החתונות, והחליטו להוציא את תכניתם לפועל באותו הערב. לצורך כך הצטיידו הנאשם וג' באקדח אשר בכוחו להמית אדם (להלן: האקדח), וכן בכיסוי פנים עבור הנאשם.

לאחר החתונה שבו בורהום ויונס לביתם, וסמוך לשעה 23:00 הגיעו למתחם והתיישבו בו. למתחם הגיעו גם חבריהם, ובהם בין היתר, עטיה, ג'ומעה וג'מיל עמאש, אברהים אוסמה עמאש, חנה גרבאן, מואמן גרבאן (להלן: מואמן) ומוחמד מרעי (להלן: מוחמד). בסמוך לשעה 0:50 הגיע למקום גם רדאד רדאד ז"ל (להלן: המנוח), וניגש לברך את הנוכחים. כל אותה העת, ובהתאם לתכניתם, המתינו הנאשם וג' בסמיכות למתחם, כאשר ג' מתצפת על הנכנסים והיוצאים, בעוד שהנאשם מתמקם סמוך למעבר באופן שיקל עליו את ביצוע הירי.

ד. בתאריך 31/8/18 בשעה 0:54, הבחין ג' בעטיה יוצא לרגע משער הברזל על מנת לקבל אוכל שהוזמן, ואז שב לתוך המתחם; ג' התקשר מיד לנאשם והודיע לו כי עטיה יצא ומיד נכנס, כל זאת בהתאם לתכנון המוקדם ובכוונה שהנאשם יחל בביצוע הירי, הנאשם אישר כי הבחין בעטיה וניתק את השיחה; הנאשם עטה את כיסוי הפנים, שלף את האקדח, יצא ממקום מחבואו שבמעבר, ניגש לחלון שבקיר המתחם, והחל לירות דרכו לעבר כל הנוכחים, כל זאת בכוונה לפגוע בהם ולגרום להם לחבלות חמורות, נכות או מום.

ה. כאשר סיים לבצע את הירי, החל הנאשם להימלט לכיוון שער היציאה, ואז הבחין במנוח נע לכיוונו. הנאשם הסתובב אל המנוח ואז ירה לעברו מספר יריות, ופגע בחזהו מצד שמאל ובירכו השמאלית. המנוח נפצע מקליע בחזה משמאל אשר עבר דרך הקיבה, הבלבל ועורק הכליה השמאלית, וכן מקליע בצד הקדמי של הירך השמאלית; הוא הובהל לבית החולים, שם נעשו ניסיונות החייאה, אך נפטר כעבור זמן קצר כתוצאה מהלם תת נפחי דימומי בעקבות מעבר קליע דרך עורק הכליה השמאלית.

ו. כתוצאה מהירי של הנאשם כמתואר לעיל, נפגע יונס מקליעים באזור האגן והירך ונגרמו לו פצעי ירי ושביר ריסוק בעצם הזנב; מוחמד נפגע מקליעים באגן האחורי ונגרמו לו פצעי כניסה וכן שביר ריסוק במפרק הירך ובעצם הירך, ואילו מואמן נפגע מקליע באגן משמאל אשר יצא מירך ימין מאחור, וגרם לו לשביר ריסוק בעצם הזנב ופגיעה חבלתית ברקטום. שלושת הפצועים הובאו לבית החולים, שם נותחו ואושפזו.

ז. במעשיו המתוארים לעיל קשר הנאשם קשר עם ג' לבצע ירי ולגרום לחבלה חמורה, נשא נשק בצוותא חדא ללא היתר בדין לנשיאתו, גרם בצוותא חדא עם ג' חבלות חמורות ליונס, מואמן ומוחמד, בכוונה לגרום להם לחבלה חמורה נכות או מום, וניסה בצוותא חדא עם ג' לפגוע שלא כדין ביתר הנוכחים במקום; זאת בכוונה לגרום להם לחבלה חמורה, נכות או מום; כן גרם הנאשם במעשה אסור למותו של המנוח, בצוותא חדא עם ג'.

הסדר הטיעון

3. ביום 18/2/20, לאחר שמיעת חלק מעדי התביעה, הגיעו הצדדים להסדר טיעון לפיו כתב האישום יתוקן, והנאשם יודה ויורשע בעבירות המפורטות לעיל.

הצדדים הגיעו להסכמה גם לגבי טווח ענישה; בהתאם להסכמה בין הצדדים, המאשימה תעתור להשית על הנאשם 20 שנות מאסר, ואילו ההגנה תבקש להסתפק בהשתת 15 שנות מאסר בלבד. המאשימה אף תעתור להשתת מאסר על תנאי ופיצוי הולם על הנאשם, וההגנה תטען באופן חופשי גם בעניין זה.

המאשימה עתרה לקבל תסקיר קורבן עבירה הן לגבי משפחת המנוח, הן לגבי הפצוע מוחמד מרעי, אשר נותר נכה בעקבות האירוע. ההגנה הותירה את ההחלטה לשיקול דעתו של בית המשפט, והמפקחת המחוזית על נפגעי עבירה (להלן: המפקחת) התבקשה להגיש תסקירים כאמור.

כאן המקום לציין כי נגד ג' הוגש כתב אישום בתיק נפרד, שנדון על ידי מותב אחר (להלן: התיק המקביל). ראיות לעונש

4. הנאשם נעדר הרשעות קודמות, ועצור מיום 31/8/18.

5. תסקיר נפגעי עבירה- אמו ואחותו של המנוח

א. ביום 1/6/20 ערכה המפקחת תסקיר מקיף ומפורט אודות אמו ואחת מאחיותיו של המנוח. להלן יובאו עיקרי הדברים בלבד, מפאת טעמים הנוגעים לצנעת הפרט.

המפקחת נפגשה עם האם ובתה, ומצאה תמונת נזקים קשה ומורכבת וקושי רב בהתמודדות עם האבדן. האם כבת 70, נותרה לבדה, לאחר שאביו ניתק את הקשר עם המשפחה, ומתוך 9 ילדיה, הלכו שניים לעולמם - בן אחד שמת בטביעה והמנוח. השתיים שרויות באבל כבד, וחיות תחת הצל של אובדן המנוח, אשר לו השלכות נרחבות על כל מישורי חייהן, לרבות אובדן תחושת הביטחון, השמחה והתקווה.

הן סיפרו לה כי המנוח רדאד ז"ל, רווק בן 32 במותו, עבד באופן רציף וקבוע כפועל במפעל, וסיים לבנות את ביתו מעל בית אמו, שם התגורר עד יום מותו. בשבוע בו נהרג, שיתף את בנות משפחתו כי ביקש את ידה של אישה, קיבל את הסכמת אביה, והבטיח כי בימים הקרובים יכירנה להן.

המנוח תואר על ידן כבן מסור, מתפקד ואחראי, שתמיד היה מוכן לעזור ולהתגייס לטובת האחר. הן סיפרו כי היה דמות אהובה בכפר ובקרוב כל מי שהכירו וכן דמות מרכזית ומשמעותית בחיי המשפחה, שדאג לשמור על אווירה טובה ועל הלכידות בין בני המשפחה, שימש יד ימינה של האם, במובן הרגשי והכלכלי, היה העוגן והמשענת עבור בני הבית והעניק להם תחושות ביטחון ויציבות. האם ובתה שיתפו בכאב על שהמנוח לא הספיק לחיות את חייו, להקים משפחה עם בחירת ליבו, וכי הם לא הספיקו להכירה ועד היום אינם יודעים את זהותה, בבחינת סוד "שנקבר" עמו. הן מתקשות להתמודד עם גודל האבדן והתחושה הקשה של מותו המיותר של המנוח, כתוצאה ממעשה ברוטאלי ואלים כל כך, ואינן מוצאות נחמה. המפקחת התרשמה מדבריהן של האם והבת כי בנסיבות חייה של המשפחה, הותיר מותו של המנוח חלל קשה מנשוא, כאב רב, כעס גדול, בדידות קשה, ריחוק, העדר תמיכה, אובדן תחושת הביטחון, תחושת כשלון וחרדה לעתיד. האם תיארה מצב של דכאון ואף קוצר רוח, שמרחיק אותה גם מבני משפחה אחרים, אובדן תחושת החיות, התקווה והשייכות.

גם האחות, בת ה- 26, נשואה ואם לשני ילדים שהפכה חד הורית עקב עזיבתו של בעלה, תיארה בבכי בפני המפקחת את האובדן הגדול והשלכותיו, בדמות חוסר תאבון, קשיי שינה, מצב רוח ירוד, וביקור יומימי בקברו של המנוח. המפקחת התייחסה גם לנזק הכלכלי שנגרם למשפחה קשת היום, לאחר מותו של המנוח שדאג למחסורה, וסייע לכלכלת המשפחה. ללא הסיוע שלו, נותרו האם והאחות עם משאבים כלכליים מצומצמים עוד יותר. לסיכום, נוכח האמור לעיל, התרשמה המפקחת המחוזית כי מותו של המנוח הותיר את בני המשפחה שבורים, פגועים ובודדים.

ב. אשר למוחמד מרעי, ביום 4/6/20 הודיעה המפקחת כי פגשה אותו ביום 10/5/20, אך הוא הביע יחס אמביוולנטי באשר להגשתו של תסקיר נפגע אודותיו, ובהמשך מסר כי הוא חוזר בו מהסכמתו. לפיכך הודיעה המפקחת כי במצב דברים זה אין אפשרות לערוך תסקיר בעניינו. ב"כ המאשימה הודיעה כי טיטוט תסקיר הוכנה, אך מוחמד סירב להגישה.

טיעוני הצדדים

6. טיעוני המאשימה

ב"כ המאשימה ביקשה לכבד את הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים, ועתרה להשית על הנאשם 20 שנות מאסר בפועל, מאסר על תנאי, וכן פיצוי הולם לקורבנות העבירה, ובעיקר למשפחתו של המנוח ולמוחמד מרעי. א. ב"כ המאשימה פירטה את עיקרי השיקולים שעמדו בבסיס הסדר הטיעון; קשיים ראייתיים שנתגלו במהלך המשפט, חוסר שיתוף הפעולה של חלק מהעדים; אפשרות להימנע מהעדה נוספת של עדת תביעה צעירה, אשר עדותה בדיון המקביל בעניינו של השותף ג' חוללה בנפשה מצוקה קשה ביותר, ועוד. כן ציינה כי נלקחו בחשבון הודיותו של הנאשם, עברו הנקי, כמו גם ההשלכות של תיקון 137 לחוק העונשין - אשר נכנס לתוקף לאחר שהוגש כתב האישום בתיק זה - על נסיבות המקרה הנדון דידן.

לטענתה, הצדיקו שיקולים אלה הסכמה על טווח ענישה הנע בין 15 ל- 20 שנות מאסר, אך אין בו כדי לשקף את מתחם העונש ההולם בגין מעשיו של הנאשם, בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירות ובמספר הנפגעים הגבוה ביותר בתיק זה. לשיטתה, העונש של 20 שנות מאסר בפועל נמצא בחלקו התחתון של מתחם העונש ההולם, ולפיכך ביקשה שלא להסתפק במאסרו של הנאשם ל- 15 שנים, כמבוקש על ידו.

ב. בעמדה על החומרה הרבה שבמעשיו של הנאשם, טענה כי מדובר באירוע המגלם באופן טראגי את הביטוי "הופעת האקדח במערכה הראשונה". כן ציינה כי אין חולק שהנאשם וג' לא תכננו להרוג אף אחד, אך תכננו לפגוע. הדברים לא התרחשו כפי שתוכנן על ידם, ומעבר לפגיעות שרצו לגרום וגרמו, הם המיתו את המנוח, "עובר אורח" שאינו קשור לסכסוך. כל חטאו היה שהיה במקום הלא נכון ובזמן הלא נכון והגיב בבהלה, והנאשם אשר ראה אותו רץ ירה לעברו. בהתייחסה לנסיבות ביצוע העבירות, הדגישה ב"כ המאשימה לחומרה, כי מעשיו של הנאשם אינם פרי החלטה רגעית, כי אם תוצאה של קשירת קשר בינו לבין ג' לבצע את העבירות, משיקולים של נקמה ביונס ובורהום; לשם מימושו של הקשר הצטיידו השניים מבעוד מועד בנשק ובכיסוי פנים, שימנע את זיהוי של הנאשם בעת הביצוע, והתכנון כלל אף תאום בין השניים וחלוקת תפקידים ברורה. לטענתה, כל אלו מציבים את מעשיו של הנאשם ברף הגבוה של החומרה. כן הדגישה כי חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירות הוא מרכזי ביותר, מפני שהוא נטל את האקדח וביצע את הירי, שהוביל בסופו של דבר למותו של המנוח ולפגיעתם הקשה של השלושה.

ב"כ המאשימה הדגישה את הנזקים הקשים שנגרמו כתוצאה ממעשיו של הנאשם, בהפנותה גם לעדותם של מואמן ומוחמד בדבר הסבל והכאב שחוו. אשר למנוח, לדבריה אין מילים לתאר את האובדן הנורא של הבחור הצעיר אשר נקלע שלא בטובתו לזירת האירוע בעת הירי; העדר הכוונה לפגוע בו אינה מפחיתה מהאסון הכבד שנפל על משפחתו אשר איבדה בן ואח, ולעניין זה הפנתה לאמור בתסקיר נפגעי העבירה, שעיקריו פורטו לעיל.

לטענתה, הנאשם לא בחל באמצעים כדי לפגוע ביושבים במקום, ולא שקל ולו לרגע את הפגיעה העלולה להיגרם לאנשים שאינם קשורים כלל לסכסוך - לרבות פגיעות קשות ואף אבדן בנפש - שעה שירה בצורה פרועה ומסוכנת לתוך חדר מלא אנשים, שחלקם לא נפגע, משהצליח לשכב או להימלט מהמקום.

ג. אשר למדיניות הענישה הנהוגה בעבירת ההריגה, ב"כ המאשימה טענה כי קשת הענישה היא רחבה ותלויה בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה. לשיטתה, המקרה הנדון קרוב יותר הן בנסיבותיו והן ביסוד הנפשי של הנאשם לעבירת הרצח, שכן מדובר בירי בנשק חם לעבר פלג גופו העליון של המנוח, כאשר הנאשם היה שווה נפש לאפשרות גרימת מותו, בעוד שהמנוח כלל לא פנה אליו ולא יצר עמו מגע; במקרים כגון דא, בהם מדובר ברף העליון של עבירת ההריגה ורק פסע מפריד בינם ובין עבירת הרצח, נהוג להשית עונשים קרובים לעונש המקסימום בגין עבירה זו.

לגבי עבירות החבלה בכוונה מחמירה, טענה ב"כ המאשימה כי במקרה הנדון מדובר בעבירות העומדות בפני עצמן, בהיותן המטרה המרכזית אשר לשמה הצטייד הנאשם בנשק וביצע את הירי, משפגע הנאשם בשלושה אנשים נוספים, ניסה לפגוע ביתר הנוכחים במקום, ומשבוצעו עוד בטרם פגע במנוח והמיתו; לפיכך טענה כי אין מקום לחפוף באופן מלא את העונש שיוטל בגין עבירת ההריגה לזה שיוטל בגין עבירות החבלה בנסיבות מחמירות.

ב"כ המאשימה אף הדגישה את מדיניות הענישה המחמירה בעבירות בנשק, וביקשה שהעונש שיוטל על הנאשם בגינה, יושט במצטבר לעונש בגין העבירות הנוספות שביצע, בהדגישה כי לא ברור כיצד הגיע הנשק - אשר לא נתפס עד היום - לידי הנאשם, ומה נעשה עמו לאחר האירוע.

לפיכך, טענה כי יש להשית על הנאשם את הרף העליון של טווח הענישה המוסכם, לצד עונשים נלווים כמפורט לעיל. 7. טיעוני ההגנה

ב"כ הנאשם, ביקש אף הוא לכבד את הסדר הטיעון, עתר להשית על הנאשם 15 שנות מאסר בפועל, ולהימנע מהשתתפותו כספי, בשל היות הנאשם חסר כל, כהגדרתו.

א. לטענת הסנגור, השיקול העיקרי שעמד בבסיסו של הסדר הטיעון הוא קיומם של קשיים ראייתיים משמעותיים ומהותיים, שנתגלו במהלך שמיעת הראיות בתיק ולמחדלי חקירה שנטענו על ידו, שאותם פירט בהרחבה בטיעוניו הכתובים; הוא ציין כי על אף שהראיות לא נפרשו עד תום, ברור היה לצדדים כי אין מדובר בתיק בו ההרשעה בעבירת הרצח צפויה מעבר לכל ספק סביר, וכי גם זיכוי של הנאשם אינו ודאי.

לכך נוספו שיקולים נוספים וביניהם העובדה כי עסקין בנאשם צעיר, נעדר הרשעות קודמות, בן למשפחה קטנה וחסרת כל, אשר הראיות שנשמעו בתיק מלמדות, כי היה "כלי שרת" בידי אחרים, אשר בסופו של דבר לא הועמדו לדין; כך גם נשקלה העובדה כי חלק מהעדים אינם משתפים ולא ישתפו פעולה עם התביעה; החיסכון בעדותה של עדת מפתח צעירה (בת זוגו של הנאשם בעת ביצוע העבירות), שכאמור הספיקה להעיד במשפט של ג' ועקב כך הייתה שרויה במצוקה קשה; החיסכון בזמן שיפוטי יקר, בזמנם של הצדדים, ההוצאות שהיו כרוכות בניהול ההליך, וככל הנראה גם בזמנו היקר של בית המשפט העליון, אשר בין כך ובין כך עשוי היה לדון בערעור שהיה מוגש על ידי אחד מהצדדים.

ב. בהתייחסו בהרחבה לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, ביקש ב"כ הנאשם להתחשב לקולה בכך שהסכסוך שנתגלע בין הנאשם וג' לבין יונס ובורהום הוא תוצאה של מספר אירועים קודמים - ירי שבוצע מכיוון ביתו של בורהום לעבר ביתו של ג', שריפת הרכב של אחיו של ג' על ידי יונס ובורהום, וכן אירוע שאירע כשנתיים קודם לכן במהלכו ירו יונס ובורהום בראשם של שני כלבים של הנאשם בבית סבתו והרגו אותם. עוד ביקש הסנגור להתחשב בכך שכשעה וחצי לפני האירוע הנדון, נצפו במצלמות האבטחה שלושה אנשים יוצאים מביתו של וואסל, ולאחר מכן ירה אחד מהם באוויר מספר פעמים, ירי שבעקבותיו הוגש כתב אישום נגד יונס, עמאש ועטיה, שהעידו נגד הנאשם.

לטענתו, חומר הראיות מלמד שהנאשם וג' הגיעו אל ביתם של יונס ובורהום כדי לפגוע בהם, אך לא הייתה להם כל כוונה להרגם. בהדגישו כי הנאשם אינו ממעיט מחומרתן של העבירות שביצע, טען הסנגור כי מדובר באירוע קצר ומהיר, שבמהלכו הגיע הנאשם בריצה אל חלון הבית, ביצע ירי מהיר ולא ממוקד לכל עבר אל תוך חלל המתחם, ונס על נפשו; לרוע מזלו, בשלב זה יצא המנוח מהבית אליו כוון הירי, והנאשם הסתובב, ירה לכיוונו תוך כדי ריצה, והמשיך במנוסתו. לטענת ב"כ הנאשם, נסיבות ביצוע הירי אל עבר המנוח מלמדות כי הנאשם כלל לא התכוון להרגו, כי אם להרתיעו בלבד. לדבריו, אין מדובר בנאשם אשר כיוון נשקו אל המטרה וירה כדי לפגוע בה - משלא כיוון את נשקו לאיבר מסוים של המנוח - והירי המפוזר והלא ממוקד מאקדח (ולא מנשק אוטומטי) בצירוף העובדה שהסכסוך היה רק עם יונס ובורהום, מלמדים כי הנאשם לא התכוון לפגוע באחרים ששהו בחדר, וספק אם ידע עובר לירי על נוכחותם שם. מדובר בתוצר לוואי של עבירות שכוונו אל יונס ובורהום, ובעיקר בחוסר מזל של המנוח והנאשם. עסקינן, לשיטתו, במקרה שיכול היה להסתיים בנסיבות מסוימות בעבירה של גרם מוות ברשלנות. (לעניין זה הפנה לדבריו של כב' הש' קיסטר בע"פ 396/69 נעים אברהם נ' מדינת ישראל, פ"ד כד, 561). לפיכך, לשיטתו, במקרה הנדון מצויה העבירה ברף החומרה התחתון של עבירות ההריגה, על סוגיה ונסיבותיה.

ג. ב"כ הנאשם ביקש להתחשב בכך שהנאשם הורשע בעבירה של הריגה לפי סעיף 298, אשר בוטלה למעשה לאחר כניסתו לתוקף של תיקון 137 לחוק העונשין; לשיטתו העבירה המקבילה המתאימה לנסיבות דנן היא המתה בקלות דעת, לפי סעיף 301 לחוק, אשר העונש המקסימלי הקבוע בחוק בגינה עומד על 12 שנות מאסר, ומתחם הענישה שלגביה נע בין 3 ל- 9 שנות מאסר.

ב"כ הנאשם הדגיש את הקשיים הראייתיים הנתענים על ידו ואת מחדלי החקירה, וטען כי יש ליתן להם משקל משמעותי לקולה בגזירת עונשו של הנאשם; ב"כ המאשימה התנגדה לטיעון זה מעיקרו, בטענה כי כל הקשיים הראייתיים (המהותיים פחות לשיטתה מהנטען על ידי ההגנה), נלקחו בחשבון במסגרת שיקולי התביעה להגיע להסדר טיעון, ולאחר גיבושו אין לו לבית המשפט אלא העובדות שהוסכמו בכתב האישום המתוקן, אשר בהן הודה הנאשם.

ד. הסנגור עתר לייחס משקל לקולא להודייתו של הנאשם במסגרת הסדר הטיעון, בטרם הסתיימה פרשת התביעה, לאחריות שנטל על עצמו ולחרטה שהביע בגין מעשיו.

ה. בנוסף, ביקש הסנגור להתחשב בגילו הצעיר של הנאשם - כבן 25 שנים כיום - עברו נקי ונסיבות חייו הקשות; הורי הנאשם התגרשו בהיותו כבן חמש, ומאז שהה עם אמו חולת הנפש, עם אחותו הקטנה ועם דודתו בדירה הקטנה של סבתו, בצפיפות רבה ובמצוקה כלכלית קשה, כאשר שלושה מאחיו ואחות נוספת גדלו אצל אביו, אלוהוליסט, שלא תמך בהם מעולם; הוא נאלץ לעזוב את בית הספר לאחר 6 שנות לימוד כדי לפרנס את משפחתו כמפרנס יחיד; הוא עבד מספר שנים במשתלה, ובהמשך כגנן אצל מעסיקים שונים. כמעט כל שנה בעשר השנים האחרונות, נאלצת אמו להתאשפז בביה"ח "שער מנשה", וגם אחיו מטופל שם בגין מחלת נפש. לנאשם חובות רבים לבנק בגין הלוואות שלקח למימון חתונתה של אחותו, וכן חובות לחברת תקשורת ולנותני שירותים נוספים.

ו. נוכח כל האמור לעיל עתר ב"כ הנאשם להשית על הנאשם עונש המצוי ברף התחתון של טווח הענישה המוסכם, להימנע מלהשית על הנאשם פיצוי לנפגעי העבירה בהיותו חסר כל; לדבריו, שכר הטרחה עבור ייצוגו בהליך זה מומן על ידי חבריו של הנאשם.

ז. דברי הנאשם - הנאשם הביע חרטה על מעשיו; "אני מאוד מצטער על כל מה שעשיתי. אני מבקש סליחה מהקורבן והמשפחה שלו. אני יודע שזה קשה להם ואני לוקח אחריות גדולה על כל מה שעשיתי. ואני מבקש שיהיה הפיצוי נמוך, שאני יכול לעמוד בזה, שאני יכול לשלם. שיהיה בהרבה תשלומים... אני לא ישן בלילות בגלל הדבר הזה... אני סובל, וואלה, כל לילה סובל. לא ישן טוב בלילה". עוד אמר כי אם ייגזר עליו פיצוי יבדוק אם מישאו יוכל לעזור.

דיון

8. רבות נכתב על הקושי בגזירת הדין, מקל וחומר כאשר עסקין בנאשם צעיר ללא עבר פלילי, אשר ביצע עבירות חמורות ביותר שתוצאותיהן קשות, אשר גרמו לקיפוח של חיי אדם. זאת, שעה שיש לאזן בין האינטרס הציבורי - ובמסגרתו שיקולי גמול, הרתעה ומניעה, נסיבות ביצוע העבירות, חומרתן, השלכותיהן על קורבן העבירה והציבור בכלל - לבין שיקולים הנוגעים לנאשם העומד בפני בית המשפט, נסיבותיו האישיות, גילו, עברו הפלילי, עמדתו לגבי העבירה שביצע, שיקולי שיקום ועוד.

העיקרון המנחה בגזירת הדין הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת העבירות בנסיבותיהן ומידת אשמו של הנאשם העומד לדין, לבין סוג העונש שיוטל עליו ומידתו. השיקולים לבחינת מתחם העונש ההולם מבוססים על הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, הערכים החברתיים שנפגעו מביצוען ומידת הפגיעה בהם, מדיניות הענישה הנהוגה, וכן נסיבות נוספות הקשורות בביצוע העבירות.

9. חומרת העבירות והערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות

א. אין צורך להכביר מילים על חומרתה של עבירת ההריגה, מהעבירות הקשות והחמורות בספר החוקים, שמטרתה להגן על ערך החיים וקדושתם. המחוקק ביטא חומרה זו, עת בחר להעמיד את העונש המרבי בצידה על 20 שנות מאסר. על הפגיעה בערך חשוב זה יש להגיב בענישה משמעותית ומרתיעה, שיהא בה כדי לתת ביטוי לתפיסת החברה את מעמדו העליון של ערך החיים. כך גם על עבירות של חבלה בכוונה מחמירה, ועבירות החבלה למיניהן. אשר לקלות הבלתי נסבלת בה נקטעים וניטלים חיי אדם, ראו דבריו של כב' הש' זילברטל בע"פ 9422/11 דהן נ' מ"י (3/7/13):

"דומה, כי כבר נאמר כל שניתן על הקלות הבלתי נתפסת בה נגדעים בארצנו חיי אדם, ולא נותר אלא לחזור על הדברים. חילופי דברים וסכסוכים של מה בכך מובילים במקרים רבים מדי ובמהירות גדולה מדי לשליפת כלי נשק, קר או חם, או לנקיטה במעשי אלימות קטלנים. יתרה מכך, לעיתים נדמה שחל פחות בלתי נסלח ובלתי נסבל בערכם של חיי אדם. בראש ובראשונה עלינו לשוות לנגד עינינו את המנוח שחיי קופדו בנסיבות שאין להשלים עימן, ולהגנה על ערך החיים וקדושתם שמור משקל משמעותי ביותר במלאכת הענישה". (לעניין מעמדו העליון של ערך קדושת החיים, ראו ע"פ 1456/01 חדד נ' מ"י, פ"ד נו(1), 609, 614, מפי כב' הש' טירקל (להלן: ענין חדד); ההדגשות אינן במקור- ד.ס.).

אשר לשימוש בנשק חם לצורך פתרון סכסוכים ותוצאותיו הקשות לציבור בכללו, בכללן מוות ופציעות, ראו דבריו של כב' הש' אלרון בע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' סובח (5/11/19):

" השימוש בנשק חם ככלי ליישוב סכסוכים הפך לרעה חולה, וכמעשה של יום ביומו גובה חיי אדם ולעיתים אף את חייהם של חפים מפשע אשר כל חטאם היה כי התהלכו באותה עת ברחובה של עיר. בשנים האחרונות אף חלה עליה מתמדת במספר אירועי הירי המדווחים למשטרה... על רקע המציאות אותה אנו חווים למרבה הצער מדי יום, אנו עדים לקריאה ציבורית נרגשת להגברת האכיפה כלפי עבירות נשק - ולהחמרה במדיניות הענישה הנוהגת. בית משפט זה לא נותר אדיש למול השימוש הגובר בנשק חם, והדגיש לא אחת את הצורך בענישה מחמירה ומרתיעה כלפי השימוש בו לשם פתרון סכסוכים. זאת במיוחד כאשר השימוש בו נעשה בסביבת בתי מגורים... בהתאם לכך ולנוכח ריבוי מקרי הירי, יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה כלפי ביצוע עבירות החזקת נשק שלא כדין, ועל אחת כמה וכמה שימוש בנשק חם ופציעתם של קורבנות שונים עקב כך. הצורך במדיניות ענישה מחמירה נחוץ במיוחד כאשר השימוש בנשק גורר פגיעה בגוף ובנפש, וכאשר מבצעי העבירות אינם מוסרים את כלי הנשק לידי רשויות החוק - ובכך מוסיפים לפגוע בביטחון הציבור וקיים חשש תמידי לשימוש עברייני חוזר בנשק זה, כמו גם להגעתו של נשק זה לגורמים עוינים ובכללם גורמי טרור" (כן ראו לעניין זה ע"פ 5753/04 מדינת ישראל נ' רייכמן (7/2/05), מפי כב' הש' חשין, הש' גרוניס (כתוארו אז) והש' נאור (כתוארה אז); ההדגשות אינן במקור- ד.ס.).

מעשיו של הנאשם חמורים ביותר. מדובר במי שנטל לידי - בצוותא עם אחר - נשק חם, ללא היתר בדין לנשיאתו, והחל לירות ללא אבחנה לעבר אנשים אשר נכחו במתחם, המצוי בסביבת מגורים; כתוצאה ממעשיו נפגעו תחילה שלושה. לאחר הירי במתחם ירה הנאשם אל עבר אדם שנקלע למקום, משהבחין בו צועד מאחוריו, ובכך גרם למותו והמיט אסון על בני משפחתו. על מעשים מסוג זה יש להגיב ביד קשה ובענישה משמעותית ומרתיעה.

בעקבות סכסוכים שהיו לנאשם ולג' עם בורהום ויונס, קשרו השניים קשר לפיו הם יירו על יונס ובורהום ועל חבריהם, במטרה לגרום להם לחבלות חמורות, נכות או מום. לשם כך, הצטיידו הנאשם וג' באקדח ובכיסוי פנים עבור הנאשם, עקבו אחר יונס ובורהום, וארבו ל"שעת כושר" המתאימה עבורם למימוש תכניתם העבריינית. משהגיעה, עטה הנאשם על פניו את כיסוי הפנים, שלף את האקדח וירה כדורים רבים דרך החלון שבקיר המתחם לעבר הנוכחים במקום. כמפורט לעיל, כתוצאה מהירי לעבר המתחם נפגעו שלושה מהנוכחים - יונס, אשר נפגע מקליעים באזור האגן והירך ונגרמו לו פצעי ירי ושב ריסוק בעצם הזנב; מוחמד, אשר נפגע מקליעים באגן האחורי ונגרמו לו פצעי כניסה וכן שבר ריסוק במפרק הירך ובעצם הירך; וכן מואמן, אשר נפגע מקליע באגן משמאל אשר יצא מירך ימין מאחור וגרם לו לשבר ריסוק בעצם הזנב ופגיעה חבלתית ברקטום. השלושה הובילו לבית החולים, שם נותחו ואושפזו.

אלא שכידוע, למרבה הצער, לא זו בלבד שבכך לא תם האירוע. בעת מנוסתו של הנאשם לכיוון שער היציאה, ירה הנאשם במנוח - לאחר שהבחין בו נע לכיוונו - מספר יריות, אשר פגעו בחזהו בצד שמאל ובירכו השמאלית, וגרמו למותו המצער כעבור זמן קצר.

ב. לחומרה יצוין כי אין מדובר בהחלטה רגעית או באירוע ספונטני אליו נקלע הנאשם, אלא במעשים מתוכננים, לרבות קשירת קשר עם ג' לביצועם, חלוקת תפקידים ברורה בין השניים, וכן הצטיידות מבעוד מועד באקדח ובכיסוי פנים שנועד למנוע את זהותו של הנאשם; השניים עקבו ביחד אחר יונס ובורהום, ועת הגיעו האחרונים למתחם, בעוד ג' מתצפת על המקום, התמקם הנאשם במעבר בין הבניינים, כדי להקל על ביצוע הירי במועד המתאים לכך מבחינתם. חלקו של הנאשם בביצוע המעשים הוא מרכזי ומשמעותי, משלקח על עצמו את ביצוע הירי, נטל לידי את האקדח, וביצע ירי פרוע ומשולח רסן אל עבר כלל הנוכחים במתחם, זאת במטרה לגרום חבלות קשות גם לנוכחים אחרים אשר כלל לא היו מעורבים בסכסוך, ותוך התעלמות מוחלטת מפוטנציאל הנזק ההרסני העשוי להיגרם ממעשיו לכל הנוכחים במתחם. רק בנס לא הסתיים האירוע בפגיעות קשות נוספות בגוף ובנפש.

ג. לא נעלמו מעינינו טענות הנאשם כי לאירוע הנדון קדמו מספר אירועים אלימים מצד יונס ובורהום וכן ירי באוויר, זמן קצר עובר לאירוע הנדון. דא עקא, שאירועים אלו אינם יכולים לשמש הצדקה למעשיו העברייניים של הנאשם, אשר בחר ביחד עם ג' ליטול את החוק לידי, מתוך מניעים של נקמה ו"חיסול חשבונות", ובתוך כך קיפח את חייו של המנוח ופצע שלושה אחרים.

עוד לא נעלמו מעינינו דברי הנאשם כי הירי שביצע לא כוון להמית אלא לגרום לחבלות לנוכחים, כי הוא ירה במנוח שנע לעברו כדי להרתיעו, ולא כיוון את האקדח לעבר איבר מאבריו החיוניים; ואולם, עניין זה נלקח בחשבון בשיקולי המאשימה עת הומר האישום בעבירת רצח לעבירת הריגה, ואין בו כדי להפחית מחומרת המעשים, אשר החלו בשימוש מכוון בנשק חם, הסתיימו בתוצאה הקטלנית של גדיעת פתיל חייו של המנוח - צעיר עובר אורח שנקלע למקום, ש"היה במקום הלא נכון ובזמן הלא נכון", וגרמו לאסון כבד לבני משפחתו, השרויים באבל כבד וקשה מנשוא.

בנסיבות אלה, הריגת המנוח היא החמורה מבין העבירות שביצע הנאשם ואינה נלווית לחבלות שגרם הנאשם בכוונה מחמירה לשלושה אחרים.

ד. אשר להמתת המנוח - הלב נקרע בשל כאבם של בני משפחת מנוח, אשר מותו השאיר אותם שבורים, פגועים, בודדים, וחרדים גם שמא אבדה להם לנצח תחושת הביטחון והיציבות בחייהם; בתסקיר קרבן העבירה שערכה המפקחת המחוזית לנפגעי עבירה לגבי בני משפחת המנוח, לאחר שנפגשה עם אמו ואחותו הקטנה, ואשר תמציתו הובאה לעיל, פורט אבלם הכבד של בני המשפחה, המתקשים להתמודד עם האובדן הפתאומי והאכזרי של אהובם המנוח - אשר שימש עבור אמו ואחאיו עמוד התווך והדמות הדומיננטית המפרנסת, הדואגת והמאחדת - על לא עוול בכפו; המפקחת התמקדה בטרומה הקשה, ביגון ובנזקים הקשים של אמו החולה בת ה-70 ואחותו בת ה-26, אם חד הורית, שיקרן נלקח מהן, מטה לחמן נשבר, וחייהן השתנו ללא היכר.

חומרה יתירה יש גם בריבוי העבירות של חבלה בכוונה מחמירה, בצוותא חדא עם ג', תוך כדי נשיאת נשק שלא כדין, בגינם נגרמו ליונס, למואמן ולמוחמד חבלות חמורות, מעבר לניסיון לפגוע ביתר הנוכחים במקום; מטעונו המאשימה עולה כי החבלה הקשה ביותר נגרמה למוחמד מרעי, אשר העיד בפנינו עובר להתגבשותו של הסדר הטיעון, וסיפר כי כתוצאה מפציעותיו באירוע, נהרסו חייו, הוא נותר נכה, סובל מכאבים קשים מנשוא, ואינו יכול לעבוד לפרנסתו.

ה. הערכים החברתיים שנפגעו הן מביצועה של עבירת ההריגה והן מביצוע ריבוי עבירות של חבלה בכוונה מחמירה, לרבות הניסיון לבצען הם פגיעה בקדושת חיי האדם וההגנה עליהם, (עוד על ערך קדושת החיים ראו ע"פ 9369/07 מייקל נ' מ"י (4/6/09); ע"פ 7637/05 שלמה יוסף נ' מ"י (5/7/07), שניהם מפי כב' הש' רובינשטיין); פגיעה בגופו, בנפשו, בביטחונו ובכבודו של הציבור בכלל, ושל נפגעי העבירות בפרט; מידת הפגיעה בערכים חברתיים אלה היא גבוהה, נוכח התוצאות הקשות שנגרמו למנוח, למוחמד, למואמן וליונס, כתוצאה מכך שהנאשם ירה בהם, כאמור לעיל.

מדיניות הענישה הנוהגת

10. העונש המרבי הקבוע בחוק העונשין בצידה של עבירת ההריגה, לפי סעיף 298 לחוק העונשין- הינו, כאמור, 20 שנות מאסר; העונש המרבי הקבוע בצדה של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1)+(2) לחוק העונשין- אף הוא 20 שנות מאסר, והעונש המרבי הקבוע בצידה של העבירה של נשיאת נשק, לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין הוא 10 שנים. הצדדים עמדו על כך כי במקרה הנדון דידן אין מקום וצורך לקבוע מתחם עונש הולם, מנימוקים שפירטו, ולכן נידרש למדיניות הענישה הנוהגת בגין העבירות שביצע הנאשם (ראו הגישות השונות שהובעו בע"פ 8109/15 אהרון אביטן נ' מ"י (9/6/16), מפי כב' הש' זילברטל).

קשת הענישה המוטלת בגין העבירות בהן הורשע הנאשם רחבה היא ותלויה בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה.

11. אשר למדיניות הענישה בעבירות הריגה - בית המשפט העליון חזר וקבע כי כאשר עסקין בעבירת הריגה "הנמצאת על ספה של עבירת הרצח" מן הראוי להשית את העונש המרבי הקבוע בצידה, או עונש הנושק לעונש המרבי האמור. גדיעתם של חיי אדם והפגיעה בערך העליון של קדושת החיים הפכו לחזון נפרץ במחוזותינו; ראו דבריו כב' השופט טירקל בענין חדד הנ"ל:

"רבו העבריינים, נגע האלימות פשה בבתינו וברחובותינו... העבירה של שפיכות דמים - שהיא משבע מצוות בני נח ומשלוש העבירות שעליהן "ייהרג ולא יעבור" - היתה כמעט לדבר יום ביומו... אין אנו פטורים עוד מלהתוות קיום לרמת הענישה הראויה שבגדרם יש לנקוט בגישה המחמירה, לאמור בגישה הרואה בעונש המרבי את נקודת המוצא; שממנו מפחיתים לפי נסיבות המקרה, נסיבותיו האישיות של העבריין, תדירותה או נדירותה של העבירה, הרתעת עבריינים בכוח ועצמת הסלידה ושאת הנפש של החברה" (1) (609, 614-613).

עוד נקבע בפסיקה כי ירי רב של כדורים אל עבר מקום בו מצויים אנשים, המגלם בחובו סיכוי גבוה ביותר לפגיעה בגוף ובנפש, מצדיק השתת עונשי מאסר ממושכים הניצבים ברף הגבוה של הענישה הנוהגת בעבירות ההריגה; יפים לעניין זה, דבריו של כב' הש' רובינשטיין בע"פ 2196/10 אגבריה נ' מדינת ישראל (8/3/12):

"אשר לעונשי המאסר, לאחר ששקלנו בדבר הגענו לכלל מסקנה כי אין מקום להתערבותנו בהם, אף אם נמצאים הם ברף הגבוה של הענישה בעבירות הריגה [...] עמדתנו יסודה בנסיבות החמורות במיוחד, של ירי רב כדורים למקום בו מצויים אנשים, תוך שהסיכוי לפגיעה - ופגיעה קטלנית - גבוה ביותר" (וראו גם דבריו בע"פ 6162/10 כבאז נ' מדינת ישראל (11/6/13)).

אשר למדיניות הענישה בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, בתי המשפט חזרו וקבעו כי יש לנקוט בענישה מחמירה ומרתיעה כנגד השימוש הגובר בנשק חם, כדרך לפתרון סכסוכים.

לעניין זה מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות נשק ראו ע"פ 3877/16 ג'באלי נ' מ"י (17/11/16), מפי כב' הש' חיות (כתוארה אז), הקוראת להטלת ענישה מרתיעה וכואבת, אשר תשים קץ לתופעה המסוכנת והנפוצה של החזקת נשק בלתי חוקי נשיאה והובלה שלו, המקימים סיכון ממשי וחמור לציבור ויוצרת פוטנציאל להסלמה עבריינית.

"בית משפט זה עמד פעמים רבות על החומרה היתרה הגלומה בביצוע עבירות בנשק ובכללן העבירה של החזקת נשק או נשיאתו שלא כדין. עבירות אלה מקימות סיכון חמור לשלום הציבור וביטחונו ומחייבות "ליתן ביטוי עונשי הולם ומרתיע באמצעות הרחקת מבצע העבירה מן החברה לתקופת מאסר ממשית לריצוי בפועל" (ע"פ 5120/11 שתיווי נ' מדינת ישראל, בפסקה 5 (18.12.2011); ע"פ 4329/10 פלוני נ' מדינת ישראל (25.10.2010)). עוד נפסק כי חומרתן של העבירות בנשק אינה מסתכמת רק בנזק שאירע בפועל, כי אם בפוטנציאל הנזק הנובע מאותן עבירות (ע"פ 116/13 וקנין נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 7 (31.7.2013))."

12. באי כוח הצדדים הפנו לפסקי דין התומכים בעמדתם, זו בכה וזה בכה, וכן ביקשו ללמוד מהם על סבירותו של טווח הענישה עליו הסכימו.

א. ב"כ המאשימה, אשר כזכור עתרה להשית על הנאשם 20 שנות מאסר בגין מכלול מעשיו, הפנתה לפסקי דין, במקרים שמרביתם קלים בנסיבותיהם מהמקרה הנדון, בהם ביצעו נאשמים עבירת הריגה, תוך שימוש בנשק חם או קר, והושתו עליהם עונשים בני 17 ו- 18 שנות מאסר.

בע"פ 5373/12 אבורמד נ' מדינת ישראל (15/4/15), מפי כב' הש' שהם, נדחה ערעורו של נאשם, אשר בעקבות קטטה שהתפתחה בינו לבין אחר עקב תאונת דרכים קלה בין רכביהם, דקר את האחר באמצעות סכין וגרם למותו. לאחר שמיעת ראיות, הורשע הנאשם בעבירות של הריגה, איומים והפרת הוראה חוקית, ונידון ל- 17 שנות מאסר בפועל, מאסרים מותנים ופיצוי בסך ₪ 80,000 לעיזבונו של המנוח. כן הופעלו מאסרים מותנים שהיו תלויים נגד הנאשם, באופן שבסה"כ נגזרו עליו הנאשם 18 שנות מאסר.

בע"פ 6162/10 כבאז נ' מדינת ישראל (11/6/13), מפי כב' הש' רובינשטיין, התקבל חלקית ערעורו של נאשם, אשר הורשע לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של הריגה ופגיעה בנסיבות מחמירות ונידון ל- 20 שנות מאסר בגין עבירת ההריגה; שלוש שנות מאסר בגין עבירת הפציעה, מתוכן 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל (שירוצו בחופף לעונש המאסר שהוטל בעבירת ההריגה), מאסר על תנאי ופיצוי בסך 150,000 ש"ח. באותו מקרה, על רקע סכסוך שנתגלע בין הנאשם לצעיר אחר, אשר הסלים לכדי שימוש בסכינים, דקר הנאשם את המנוח שתי דקירות בעכוזו ובחזהו, והדקירה בחזהו חדרה לליבו וגרמה למותו המידי. בית המשפט העליון קיבל חלקית את הערעור לעניין העונש, נוכח נסיבותיו האישיות ומצבו הנפשי של הנאשם, באופן שהעמיד את עונש המאסר על 18 שנים ושישה חודשים.

בע"פ 1456/01 עניין חדד הנ"ל, מפי כב' הש' טירקל, נדחה ערעורו של הנאשם, כבן 21, אשר הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירת הריגה, ונידון ל- 20 שנות מאסר. באותו מקרה דקר הנאשם את המנוח, לאחר שהאחרון ביקש ממנו שיזהר בחנייתו. בית המשפט העליון קבע כי נוכח מצב האלימות בארץ, יש לראות בעונש המרבי הקבוע בצדה של עבירת ההריגה, כנקודת מוצא.

בע"פ 6795/05 אואנינו נ' מדינת ישראל (22/01/07), מפי כב' הש' ברלינר, נדחה ערעורו של נאשם בן 18, אשר הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירת הריגה, ונדון ל- 18 שנות מאסר ומאסר מותנה. באותו מקרה דקר הנאשם את חברו שלוש דקירות וגרם למותו, בעקבות סכסוך על נערה. בית המשפט העליון קיבל את טענתו של הנאשם כי משהיה זה המנוח אשר יזם את הפגישה בין השניים, היו התוצאות יכולות גם להיות הפוכות, אך נמנע מלהתערב בעונש.

ב. אשר לביצוע עבירות של חבלה בכוונה מחמירה, הפנתה ב"כ המאשימה למקרים בהם הושתו עונשים בטווח שבין 8 ל- 10 שנות מאסר, כאשר הירי שבוצע גרם לפגיעות בגוף, וכן עונשים של 45 חודשי מאסר ו- 5 שנות מאסר, מקום בו לא נפגע איש כתוצאה מהירי.

בע"פ 6802/16 כתנאני נ' מדינת ישראל (13/7/17), מפי כב' הש' הנדל, נדחה ערעורו של נאשם בן 29, אשר הורשע על יסוד הודייתו במסגרת הסדר טיעון בחבלה בכוונה מחמירה, ונדון ל- 10 שנות מאסר, מאסר מותנה, ופיצוי בסך ₪ 75,000 למתלונן. שם, בעקבות ויכוח שנתגלע בין הנאשם למתלונן בקשר לבחורה, אשר הסלים לדחיפות הדדיות, שלף הנאשם אקדח, ירה אל עבר הרצפה, ומשהחל המתלונן להימלט ירה עליו ופגע בגופו; כתוצאה מכך נגרמו למתלונן נזק בלתי הפיך לאחת מכליותיו, וכן סבל מקרע בלבלב ומקרעים במערכת העיכול.

בע"פ 6459/17 מדינת ישראל נ' קדושים (27/2/18), מפי כב' הש' פוגלמן, נדון עניינם של שני נאשמים בעלי עבר מכביד שהורשעו על יסוד הודייתם בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, עבירות נשק ועוד; השניים רכבו על קטנוע, אחד מהם ירה במתלונן כאשר חלפו על פניו, ונגרמה לו פציעה קשה. בית המשפט המחוזי העמיד את מתחם הענישה בגין מעשיהם על טווח בין 4-8 שנות מאסר, השית על הורה 6 שנות מאסר, ועל שותפו 5 שנות מאסר. הערעור על קולת העונש התקבל, והעונש לגבי השניים הוחמר ל- 8 שנות מאסר; זאת נוכח התכנון שקדם למעשה, הסכנה בשימוש בנשק חם באזור מגורים, והצורך בהרתעה והגנה על שלום הציבור.

בע"פ 7374/07 שמאי נ' מדינת ישראל (16/11/09), מפי כב' הש' נאור (כתוארה אז), נדחה ערעורו של נאשם, אשר הורשע על יסוד הודייתו בשני אישומים, שהראשון בהם מייחס לו עבירות של אימים, נשיאת נשק וחבלה בכוונה מחמירה, והשני - עבירות נוספות שביצע בשלב מעצרו (תקיפת שוטר, אימים, העלבת עובד ציבור והיזק בזדון); בית המשפט המחוזי גזר עליו 5 שנות מאסר ו- 18 חודשי מאסר על תנאי. האירוע שעמד במוקד הפרשה היה ירי שביצע הנאשם אל עבר אנשים שעמדו בכניסה למועדון לילה תל אביב, ממנו הוצא זמן קצר קודם לכן על ידי צוות המאבטחים במועדון ולאחר יכוח עמם, ללא נפגעים.

בע"פ 3623/11 פרעוני נ' מדינת ישראל (26/11/12), מפי כב' הש' דנציגר, נדחה ערעורו של נאשם, אשר הורשע לאחר שמיעת ראיות בגרימת חבלה בכוונה מחמירה, בהחזקה ונשיאת נשק, וכן בשתי עבירות של אימים, הדחה בחקירה והטרדת עד; באותו מקרה ירה הנאשם לעבר המתלונן מספר יריות אשר לא פגעו בו, וגרמו נזק לרכוש בלבד; בית המשפט המחוזי הטיל עליו 45 חודשי מאסר, מאסרים מותנים וקנס. כן הופעל מאסר על תנאי בן שלושה חודשים לריצוי במצטבר, כך שבסך הכל הושתו עליו 48 חודשי מאסר.

ג. לתמיכה בטענתה כי נשיאת נשק לבדה נושאת בצידה עונשי מאסר בפועל משמעותיים, גם לנאשמים נעדרי עבר פלילי, הפנתה ב"כ המאשימה למקרים בהם הושתו עונשי מאסר למשך 20 ו- 30 חודשים.

ראו ע"פ 4329/10 אסמעיל נ' מדינת ישראל (25/10/10), מפי כב' הש' לוי, שם נדון נאשם אשר הורשע על יסוד הודייתו בעבירות של החזקת נשק ונשיאתו - משהחזיק באקדח טעון בתחמושת במצב נצור, מבלי שהיה מורשה לכך - ל - 20 חודשי מאסר, מאסר מותנה וקנס.

עוד ראו ע"פ 9373/10 ותד נ' מדינת ישראל (14/9/11), גם הוא מפי כב' הש' לוי, שם הועמד עונשו של נאשם, אשר הורשע על פי הודייתו בעבירות של החזקת נשק ונשיאתו - משהחזיק בביתו, מתחת למזרן מיטתו, אקדח ומחסנית עם כדורים - על 30 חודשי מאסר ומאסר על תנאי.

ד. ב"כ הנאשם - אשר עתר להשית על הנאשם עונש המצוי ברף התחתון של טווח הענישה המוסכם (15 שנים) - הפנה לפסקי דין בהם הושתו על נאשמים שהורשעו בעבירת הריגה או המתה בקלות דעת (ולעתים לצד חבלה בכוונה מחמירה), עונשים בטווח שבין 9 ל- 15 שנות מאסר, כדלהלן:

בתפ"ח (ב"ש) 53504-05-18 מדינת ישראל נ' אלול (13/1/20), מפי כב' הש' ואגו, אינפלד וחזק, הורשע נאשם בן 27, בעל עבר פלילי, על יסוד הודייתו במסגרת הסדר טיעון בעבירות של הריגה (באדישות) ובחבלה חמורה בנסיבות מחמירות. באותו מקרה, התגלע סכסוך בין הנאשם למנוח, שבמהלכו שלף המנוח סכין ודרש מהנאשם להתנהג יפה. הנאשם נמלט מהמקום והחל יחד עם חבורתו לנוע לכיוון בתייהם; אז חזר הנאשם עם רכבו אל עבר החבורה, כשהוא אוחז באקדח, ירה לעברם, וכן ירה לעבר המנוח ירייה נוספת אשר פגעה בחלקו העליון של גבו, ובסופו של יום גרמה למותו; בהמשך, בעוד הנאשם רץ אל רכבו, ירה ירייה נוספת שפגעה בכף רגלו של צעיר נוסף מהחבורה; בית המשפט המחוזי כיבד את הסדר הטיעון, שכלל הסכמה על עונש סגור, ובהתאם גזר על הנאשם 15 שנות מאסר, מאסר מותנה ופיצוי למתלוננים. בת"פ (ב"ש) 80055-01-19 מדינת ישראל נ' בורובסקי (6/11/19), מפי כב' הש' ליבדרו, הורשע נאשם, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע עבירה של המתה בקלות דעת, לפי סעיף 301 ג לחוק העונשין. תיקון 137 נכנס לתוקפו בטרם הוכרע דינו. הנאשם פגש את המנוח בסמוך לקיוסק, פנה אליו ושאלו האם הוא "מוכר", כשכוונתו הייתה לסמים; לאחר שהמנוח השיב בשלילה, החל ויכוח בין השניים, שבמהלכו הכה הנאשם את המנוח באגרופים בפניו וכן באמצעות בקבוק מזכוכית שהחזיק בידו; המנוח נפל על המדרכה, אך הנאשם המשיך לתקוף אותו באגרופיו, ובעט בו באזור ראשו וביתר חלקי גופו, בעוד המנוח שוכב על המדרכה ומנסה לקום; משעזבו הנאשם והחל ללכת מהמקום, ביקש ממנו המנוח שיחזיר לו את הפלאפון שלו, קם והחל ללכת בעקבות הנאשם; משהגיע אליו שב הנאשם ותקף אותו באמצעות מכת אגרוף בפניו; כתוצאה מכך נפל המנוח על המדרכה, איבד את הכרתו ומת. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 3 ל- 9 שנות מאסר, והשית על הנאשם 5.5 שנות מאסר, מאסר על תנאי ופיצוי כספי בסך ₪ 75,000 לאמו של המנוח. ערעור שהוגש על ידי המאשימה בע"פ 8470/19 טרם נדון.

בת"פ (מרכז- לוד) 40006-12-18 מדינת ישראל נ' פלונים (18/11/19), מפי כב' הש' קובו, הורשע נאשם 1 על יסוד הודייתו בביצוע הריגה, משגרם למותו של אדם אחר בדקירה בליבו, לאחר שבמהלך קטטה שקדמה לכך תקפו נאשם 1 ונאשם 2 את האחר, תוך שהם הולמים בו בכל חלקי גופו; נאשם 1 נדון ל- 14 שנות מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי בסך ₪ 200,000 להורי המנוח. נאשם 2 הורשע על יסוד הודייתו בעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, ונדון ל- 8 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי בסך ₪ 20,000.

בת"פ (חי') 2058-09-17 מדינת ישראל נ' אבו שנדי (6/10/19), מפי כב' הש' ליפשיץ, הורשע נאשם 3 על יסוד הודייתו בביצוע עבירת הריגה וכן בחבלה בכוונה מחמירה, ונדון ל- 14.5 שנות מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצויים לנפגע העבירה ולמשפחת המנוחה. בקליפת אגוז ייאמר כי מדובר במקרה בו הגיעו 9 נאשמים אל מתחם מגוריה של המנוחה ומשפחתה, ופתחו בירי רב כדורים (לא פחות מ- 93 כדורים) לעבר המתחם במגוון כלי נשק; עת יצאה המנוחה מביתה כדי לבקש מהם לחדול ממעשיהם, פגע אחד הקליעים שנורה מנשקו של נאשם 3 בגופה והיא מצאה את מותה; קליע נוסף פגע ברגלו של בנה של המנוחה, עת ניגש לסייע לה.

בתפ"ח (נצ') 5000-08-15 מדינת ישראל נ' טלה (2/12/15), מפי כב' הנשיא כחלי, הורשע נאשם לאחר שמיעת ראיות בביצוע עבירת הריגה, חבלה בכוונה מחמירה, כניסה למקום מגורים כדי לבצע גניבה והחזקת סם מסוכן לצריכה עצמית. הנאשם נכנס לדירה של זוג קשישים במטרה לגנוב, תקף אותם כשהתנגדו לו, והקשיש כבן 76 נפטר במהלך אשפוזו, לאחר שלקה בדלקת ריאות חריפה; בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם את נסיבותיו הייחודיות של המקרה נע בטווח שבין 6 - 10 שנות מאסר, אחר שנתן משקל לכך שאין מדובר באירוע מתוכנן, שהחבלות בגופו של המנוח לא היו במדרג אכזרי, שהנאשם לא עשה שימוש בנשק חם או קר, וכן לעובדה שמותו של המנוח נבע, כאמור, מדלקת ריאות שהתפתחה בעקבות אשפוזו. לפיכך נגזרו על הנאשם 7 שנות מאסר, מאסר מותנה ופיצוי בסך ₪ 80,000 למשפחת המנוח.

ה. עיינו רואות כי מרבית פסקי הדין אליהם הפנו הצדדים, אינם דומים בנסיבותיהם לנסיבותיו של המקרה הנדון דידן, ויחד עם זאת יש בהם כדי ללמד על מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות כגון דא.

13. נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות

יש לזכור כי הענישה היא לעולם אינדיבידואלית, ובבואו של בית המשפט לקבוע את העונש הראוי לנאשם, עליו להתחשב גם בשיקולים הנוגעים לנסיבותיו האישיות של הנאשם, גילו, עברו, לקיחת אחריות על ידו, חרטתו, שיתוף הפעולה שלו עם רשויות אכיפת החוק, מאמציו לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם בגינה, חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה, וכן השפעת הענישה עליו ועל משפחתו, וסיכויי שיקומו (ראו ע"פ 10444/06 עייני נ' מ"י (25/4/07), מפי כב' הש' ארבל; וכן סעיף 40א לחוק העונשין).

א. לקולה אנו רואים להתחשב בהודייתו של הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן, בטרם הסתיימה פרשת התביעה, והחיסכון בזמן שיפוטי יקר. כן אנו רואים לזקוף לזכותו של הנאשם את האחריות שנטל על עצמו למעשיו והחרטה שהביע בגינם.

ב. עוד יילקחו בחשבון עברו הנקי של הנאשם ונסיבות חייו הקשות, כפי שפורטו בהרחבה מפי סנגורו. הנאשם בן 25, גדל במשפחה הרוסה וקשת יום, ללא דמות אב משמעותית ועם אם חולנית, נאלץ לעזוב את בית הספר לאחר שש שנות לימוד כדי לעבוד ולפרנס את משפחתו; על אף הקשיים, ניהל לכאורה אורח חיים נורמטיבי, עבד במשך כל השנים כגן, סייע למשפחתו הקטנה, ואף נקלע לחובות, בין השאר, משנטל הלוואות כדי לממן את חתונתה של אחותו. נתנו דעתנו לכך שהנאשם עצור מיום 31/8/18, העובדה כי זה מאסרו הראשון, וכן הקושי שייגרם לבני משפחתו עקב מאסרו.

14. הסדר הטיעון

א. הצדדים פרטו בהרחבה את הטעמים הרבים שעמדו בבסיסו של הסדר הטיעון - אשר כלל כזכור הסכמתם כי טווח הענישה במקרה הנדון יעמוד על 15 עד 20 שנות מאסר - וביניהם קשיים ראייתיים, הסכמת הצדדים כי הנאשם לא התכוון להרוג איש, העדר שיתוף פעולה של חלק מעדי התביעה, רצונם למנוע מעדת המפתח המרכזית את המעמד הקשה של חקירה נגדית נוספת. שיקולים אלה הביאו את הצדדים להסכים להמיר את עבירת הרצח לעבירת ההריגה, כאשר יתר העבירות עומדות בעין.

לצד החומרה הרבה שבמעשיו של הנאשם ותוצאותיהם הקשות, לקחו הצדדים בחשבון את נטילת האחריות של הנאשם והודייתו בעובדות כתב האישום המתוקן, עברו הנקי, תקופת מעצרו, וכן החיסכון בזמן שיפוטי ובזמנם של הצדדים; כל אלה הביאו את הצדדים להסכמה גם לעניין העונש שהם מבקשים להטיל על הנאשם.

ב. אשר לטענת ההגנה בדבר הקשיים הראייתיים הקיימים בתיק ומחדלי החקירה, ובקשתה כי אלה יילקחו בחשבון לקולה גם לצורך גזירת הדין - אין בידנו לקבלה; כידוע, קשיים ראייתיים הוכרו כשיקול חשוב ולגיטימי בבסיס הסדרי טיעון (ראו גם ע"פ 2677/09 אלעטאונה נ' מדינת ישראל (4/5/09), מפי כב' הש' לוי); ואולם, משעה שהצדדים הגיעו להסדר טיעון והנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, אל לו לבית המשפט להביא בחשבון לעניין העונש עובדות שלא בא זכרן בכתב האישום המתוקן בו הודה הנאשם במסגרת הסדר הטיעון (ראו לעניין זה ע"פ 1548/17 זייצב נ' מ"י (9/8/17), מפי כב' הש' מלצר; ע"פ 7349/14 מ"י נ' פלונית (14/5/15) מפי כב' הש' ברוך; ראו גם ע"פ 3667/13 ח'טיב נ' מ"י (14/10/14), וע"פ 4289/14, 4927/14 אורן חנונה ואח' נ' מ"י (21/1/15), שניהם מפי כב' הש' דנציגר, ועוד). ויודגש, כי ב"כ הנאשם הבהיר בישיבת הטיעון לעונש כי הנאשם עומד על הודייתו בעובדות כתב האישום המתוקן, ואיננו מבקש לחזור בו ממנה.

ראו גם דבריו של כב' הש' קרא בע"פ 858/20 ג'ארבאן נ' מדינת ישראל (2/7/20), כדלהלן:
"18. ככלל, הפירוט העובדתי שבכתב אישום שתוקן מכוח הסדר טיעון, ואשר בו הודה הנאשם, הוא שקובע את התשתית העובדתית והנסיבות המלאה, שעתידיה לשמש בסיס לגזר הדין ובית המשפט אינו רשאי להיזקק לעובדות שאינן מופיעות בו (ע"פ 2256/17 חנניאייב נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (8.8.2018)). זאת, מתוך הבנה כי הסכמת הצדדים היא שעומדת בבסיס כתב האישום המתוקן וכל שינוי או תוספת הנוגעת לנסיבות ביצוע העבירה, כפופים לתנאים המחמירים הנקובים בסעיף 40(ב)(2) לחוק (עניין ח'טיב, פסקה 26; ע"פ 3457/18 פלוני נ' מדינת ישראל (12.3.2019))...".
ג. ככלל מצווה בית המשפט לכבד הסדרי טיעון, למעט באותם מקרים בהם נפל בהסדר פגם משמעותי. התשתית הנורמטיבית לעניין הסדרי טיעון נסקרה בהרחבה על ידי כב' הנשיאה ביניש בע"פ 1958/98 פלוני נ' מ"י, פ"ד נז(1), 577, ונפסק כי הכלל הוא שבית המשפט יכבד הסדרי טיעון, מנימוקים שפורטו וחשיבותם; עם זאת, מחובתו של בית המשפט לבחון אם הסדר הטיעון המסוים שהונח בפניו מאזן כהלכה בין טובת ההנאה שמעניק ההסדר לנאשם לבין האינטרס הציבורי "כפי שהוא בא לידי ביטוי בעונש שבית המשפט גוזר", והוא אינו כבול להסכמות הצדדים בהסדר הטיעון לעניין העונש (ראו גם ע"פ 1717/06 אבו זינה נ' מ"י (12/11/07), מפי כב' הש' רובינשטיין, ע"פ 3068/10 פלונית נ' מדינת ישראל (1/11/10), מפי כב' הש' דנציגר; ע"פ 1421/10 פלוני נ' מדינת ישראל (18/7/12), מפי כב' הש' ארבל; ע"פ 2021/17 מצגר נ' מדינת ישראל (30/4/17), מפי כב' הש' פוגלמן והאסמכתאות שם; ע"פ 921/17 אבו זעילה נגד מדינת ישראל (28/5/17), מפי כב' הש' דנציגר).

בסופו של יום, ההלכה היא כי רק במקרים חריגים יסטה בית המשפט מהסדר טיעון, אם שוכנע כי בשיקולי התביעה נפל פגם משמעותי, ואין די בכך שהענישה שונה מהענישה הראויה לפי השקפתו של בית המשפט כדי לקיים תנאי זה:

"המקרים בהם יסטה בית המשפט מהסדר טיעון, על פי גישת האיזון שאומצה בעניין פלוני הנ"ל, הם אפוא המקרים החריגים ובית המשפט יעשה כן מקום ששוכנע כי נפל פגם משמעותי בשיקולי התביעה. לעומת זאת, העובדה לבדה שהעונש עליו הוסכם איננו העונש שראוי היה להטילו בנסיבות המקרה לפי השקפתו של בית המשפט, אין די בה כדי להביא לסטייה מן ההסדר" (ע"פ 9600/04 משראקי נ' מ"י (2/3/05), מפי כב' הש' חיות; כן ראו גם ע"פ 5982/08 יותם כהן נ' מדינת ישראל (22/4/09), מפי כב' הש' (כתוארה אז) נאור; ע"פ 3193/07 טבאגה נ' מדינת ישראל (2/4/09), מפי כב' הש' דנציגר).

ראו גם דבריה של כב' הש' וילנר בע"פ 2858/18 ח'ארוף נגד מדינת ישראל (11/11/18), שם נדחה ערעור על פסק דינו של בית משפט מחוזי אשר גזר עונש נוסף מעבר להסדר הטיעון, אך הורה כי ירוצה בחופף לעונש המוסכם, כדלהלן: "רבות נכתב על אודות החשיבות הרבה של מוסד הסדרי הטיעון....אמנם בית המשפט אינו כבול להסכמות הצדדים בהסדרי הטיעון (ראו: בג"ץ 3036/10 נגר נ' פרקליטות המדינה (מחוז תל אביב), פסקה 32 (17.8.2006); ע"פ 2274/12 אבו מאדי נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (27.2.2013), ואולם, נקבע לא אחת כי סטייה מהסדרים אלה תיעשה לעתים נדירות בלבד, כאשר העונש המוצע חורג במידה משמעותית מטווח הענישה הסביר בנסיבות העניין (ראו: ע"פ 5504/12 מסרי נ' מדינת ישראל (7.2.3013). ראו גם: ע"פ 7757/11 פלוני נ' מדינת ישראל (13.2.2013); ע"פ 5845/14 אסט נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (20.4.2016); עניין מצגר, שם).".

ד. שמענו את טיעוניהם של הצדדים ביחס למכלול השיקולים שהנחו אותם בהגיעם להסדר הנדון דידן, האיזונים שערכו בין מכלול השיקולים הנדרשים - חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם, ריבוי, תוצאותיהן הקשות, הערכים המוגנים שנפגעו, ומדיניות הענישה הראויה בעבירות כגון דא מחד גיסא, מול הודייתו של הנאשם, האחריות המלאה שנטל על מעשיו, החרטה שהביע והסתמכותו על הסדר הטיעון, תוך מחילה על זכותו לטעון לחפותו ולדרוש מהתביעה כי תוכח אשמתו מעבר לכל ספק סביר מאידך גיסא; בהתחשב בכל אלה ובנסיבותיו האישיות של הנאשם כמפורט לעיל, לרבות גילו הצעיר ועברו הנקי, ובשים לב למדיניות הענישה הנוהגת בעבירות כגון דא, מצאנו כי אין מדובר באחד מקרים חריגים בהם יהא ראוי לסטות מההסכמה אליה הגיעו הצדדים לעניין העונש שיושת על הנאשם. חזקה על התביעה כי שקלה היטב את שיקוליה בהגיעה להסדר המתואר לעיל, ואנו רואים לכבדו. עם זאת, אין הצדקה להטיל על הנאשם עונש ברף הנמוך של המתחם.

15. נוכח כל המקובץ, לאחר שלקחנו בחשבון את מכלול השיקולים לחומרה ולקולה, אנו רואים לכבד את הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים, וגוזרים על הנאשם עונשים כדלהלן:

א. 17.5 שנות מאסר בפועל, בניכוי תקופת מעצרו בתיק זה מיום 31/8/18.

ב. 15 חודשי מאסר על תנאי, שהנאשם לא יישא בהם זולת אם יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירה בה הורשע או כל עבירת אלימות ו/או נשק מסוג פשע.

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי, שהנאשם לא יישא בהם זולת אם יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירת אלימות או נשק מסוג עוון.

16. הנזק שגרם הנאשם למשפחת המנוח ולמתלוננים הוא כבד; לא מצאנו להיעתר לבקשת הסנגור להימנע מלהשית על הנאשם פיצוי בשל היותו חסר כול, כדבריו. לא נעלם מעינינו מצבו הכלכלי של הנאשם ובני משפחתו, אך עניין זה ויכולת התשלום שלו אינם מהווים שיקול בפסיקת פיצויים, לפי סעיף 77 לחוק העונשין ובקביעת שיעורם (לענין זה ראו ע"פ 2661/12 פלוני נ' מ"י (19/11/12), מפי כב' הש' סולברג; ע"פ 5761/05 מג'דלאוי נ' מ"י (24/7/06), מפי כב' הש' רובינשטיין).

לפיכך, אנו מחייבים את הנאשם לפצות את נפגעי העבירה בגין הנזקים שנגרמו להם במעשיו, כדלהלן:
א. הנאשם יפצה את אמו ואחותו בת ה-26 של המנוח בסכום כולל של 140,000 ₪, בחלקים שווים.
ב. הנאשם יפצה את מוחמד מרעי בסכום כולל של 70,000 ₪.
ג. הנאשם יפצה את מואמן ואת יונס בסכום כולל של 25,000 ₪ כל אחד.
ד. כל הסכומים ישולמו ב- 50 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1/9/20 ובכל 1 לחודש שלאחריו. אם לא ישולם סכום כלשהו במועדו, יעמוד הסכום כולו לפירעון מיידי, ויתרתו תישא הפרשי הצמדה וריבית מהיום ועד ליום התשלום המלא בפועל.

אין בפיצויים כדי לגלם את כל נזקיהם של נפגעי העבירה והם נועדו לתת פיצוי ראשוני בלבד.
למען הסר ספק, נאסר על הנאשם או מי מטעמו לפנות אל מי מנפגעי העבירה בעניין הפיצוי, והוא יופקד לקופת בית המשפט, ויועבר אליהם על פי פרטים עדכניים שימסרו על ידי המאשימה.
עוד למען הסר ספק, אין בויתור של מי מנפגעי העבירה כדי לפטור את הנאשם מתשלום הפיצויים.
זכות ערעור בתוך 45 יום לבית המשפט העליון.
ניתן היום, ט"ז תמוז תש"פ, 08 יולי 2020, בהעדר הצדדים.